

Kopec 10. 9. 78

Milý příteli,

dostal jsem Tvůj milý dopis, který jsem si se zájmem přečetl. Ten zájem byl spíše o Tvou osobu, další informace celkem znám, co jsem nevěděl jsi mi sdělil, ale odpovím až ústně, na to prostě nemám teď čas. Cítil jsem potřebu na dopis odpovědět, ještě než se setkáme osobně; mnohé věci uniknou třeba důležité – a není vždy vhodná doba. S odpovědí jsem se poněkud zdržel. Nejdříve se záhadně ztratil Tvůj dopis, který jsem později našel na místě, kde bych ho nikdy nehledal, a tak jsem využil čas, abych dělal zedníka, kominíka, pokryvače, natěrače, instalatéra, mezitím cesty, sháněním živobytí, topiva, vody atd., 12 h. denně, poněvadž ještě musím pomáhat Vlastě atd. atd., nahromadilo se toho dost za 30 roků, což jsem musel všechno nyní dohonit. Aspoň jsem se něčemu přiučil, ale teď si už dám pokoj. Ještě mi zbývá malování a vylézt na komín, pro různé úpravy a to vše dělám za primitivních podmínek a pomůcek. Počasí bylo všelijaké, ale už se umoudřuje. Byl zde klid, v okolí asi 10 lidí na ploše asi velikosti Letné (kde jich bude cca 10.000) čili mohl jsem se dobře roztaňovat vědomím ven. Tak jsem tedy usedl ke psaní a jako s uděláním v neděli přijel soused s cirkulárkou, takže její zvuky mám z první ruky, ale na štěstí zítra odejde.

Tak už je ten druhý den (pondělí) a abych měl už potřebný klid ke psaní, vylezl jsem na komín, dal hlavici z kolenní trouby (ku podivu to má dobrý tah), zamaltoval, opravil tašky na střeše, poněvadž se zase blížil víchr a déšť. Pak jsem požádal, abych tak řekl mocnosti vzduchu, aby mi posečkali půl dne než to zaschne. Ku podivu počasí vydrželo do večera, ale pak si ten déšť vynahradil, co zameškal, ale to už mi je jedno a tak bych rád dokončil dopis.

Trochu jsem se nad Tebou zamyslel, já to sice činil již často, ale tady mám určitý odstup od světa a klid a mohu napsat leccos, na co se třeba ani neptáš (ještě mám k tomu čas ¼ hodiny do 1 h v noci).

Každý člověk se domnívá, že cesta k duchovní svobodě či absolutnu, jak tomu říkáš, je věcí jeho rozhodnutí a vůle. Jenom že si není vůbec vědom, že cokoli činí, tak je podmíněno jeho bytostnými sklony, které si přinesl z dávné minulosti. Ty jsi si přinesl určité okkultní nebo duchovní schopnosti, které si prorážejí cestu na povrch vědomí, jinak by ses tím hermetismem vůbec nezabýval a proto více méně jen čteš. Jak říká El. Levi – „vyšli jsme z rukou božích do nevědomosti a hříchu, ale osvobodit se můžeme studiem a prací na sobě (to hlavně). Na neštěstí zasahuje do lidského života další činitel, což je vitalita nebo živočišnost běžného žití, pramenící z té části člověka, kteří se říká osobitost a projevuje se pocíťováním ve smyslu fyzickém i duševním. Ta unáší vědomí a smysl směrem bytostných sklonů a tak vzniká protipůsobení – z karmy skutkovost (činy a jednání člověka) a tak poněvadž je silnější, přemáhá vůli a chtění, které

chce nahoru. U Tebe je mocně vyvinuta složka mentální (intelekt), která nejde společně s ostatními složkami (fysickou, citovou atd.), a proto cítíš rozdíl mezi běžným životem, který dobře znáš a vyššími ideály, které však zatím neznáš – nebo si o nich děláš spekulativní představy. Právě pocitování je nejživější složka od člověka až k žížale atd. a protože se pocituje čili prožívá dění, člověk trpí (dualitami – strasti, radost atd.). Člověk nemá prožívat ale jen se dívat, vzorem je např. Menjour ze Zanonih. Abys mi rozuměl o co jde – je nutno se pozvednout ze stavu duševní passivity vůči všemu reflexnímu, tj. co přináší smysly a na co se reaguje impulsivně, neuvědoměle, bezděčně, což člověk vlastně činí každou vteřinu a neustále. (Tu duševní passivitu si neplet' s Tvojí mentální aktivitou.) To je první a těžká úloha každého zasvěcence – přečti si o to třeba u Papuse a ost. Nejsnažší způsob zbavit se všeho toho smetí a náplně mysli a vědomí je tak dokonalá oddanost k Bohu, která vyloučí všechno to haraburdí, poněvadž činitelem je Bůh a nikoli člověk. To ovšem dobře nesvede člověk s vyvinutým intelektem, jako třeba Ty, nebo vůbec člověk, který chce jednat samostatně a proto musí volit cestu tvrdé morální kázně a předpisy, které jistě znáš (nebo si o nich čteš, na to teď není čas). A tak by ještě zbývala docela příjemná askeze o níž píše Mistr, Meyrink a jiní, to je trvalé vyvolávání všepřekonávající radostivosti a optimismu přes všechny překážky a odpory bytosti. Je to radostivost bezpříčinná, dětská, tpočátku vyvolávaná vůlí a chtěním i proti všemu odporu, který třeba teď prožíváš. To je praktická cesta do nebe, nebeským stavům a teprve za těmito nebeskými stavy se otvírá pravý duchovní svět transcendentní, ale tím se zatím nebudeme zdržovat.

Duševní stavy přesně odpovídají sférám, které znáš jak opeklo, astrál, nebe, které však člověku nejsou dosud objektivní a viditelné, ačkoli jsou subjektivní, v těle pocitovatelné. El. Levi tu říká: „Nejsou vlastně neviditelné světy, jsou jen různé dokonalosti smyslů.“ Čímž chce říci, že se použijí tyto hmotné smysly (a vědomí), jež se stále zjemňují. A není k tomu zapotřebí ani magických nástrojů. Kdybys třeba upevnil trvale duševní s(ílu), tedy třeba radostivost v těle, stane se ti nebe viditelné, jako třeba vidíš zemi. Atavismy, pudy, strasti odpovídají peklům, ušlechtilé city, mysl různým nebím a jen pravý stav vědomí dovede k absolutnu.

Teď si s tím nelam hlavu, můžeme si ještě pohovořit osobně. Já sice zásadně dopisy znovu po sobě nečtu, ale přece si myslím, že jsem nedal žádné podrobné recepty. Ale to není má vina, nikdy ses mne na nic neptal a nutit se nikdo nesmí; ale přesto jsme přátelé a to stačí.

Přikládám ještě ten slíbený recept, ale jen pro zajímavost!, já to nezkoušel a nemohu k tomu radit, na léčení je směrodatný lékař.

Přijedeme již 17. t. m., je tu už chladno a tak se budu těšit na Tebe. Jedna hodina již odbila (v noci), končí papír a také dopis.

Srdečné pozdravy manželce i Tobě a na shledanou

(Promiň to písmo, mám upracovanou ruku z toho komína.)